

Historycja stąd, z tej ziemi

**(o Rycerzu Brudzo, dziewczęce Maryni i o czasach
współczesnych)**

Sztuka sceniczna

w 5 aktach

Teksty, scenariusz, scenografia, opracowanie muzyczne

Jolanta Nowak-Wojdas

Akt I

Scena I – Król i rycerze, nadanie ziemi dla Brudzo

Narrator:

Dawno, dawno temu,
w pobliżu Siewierza
i w granicy Księstwa Siewierskiego zwanym,
król wraz z rycerzami trakt przemierzał konno,
poprzez lasy, pola, bo miał swoje plany.
Cenił bardzo wszelkich, co w walkach stynęli
i Ojczyźnie służąc grzbiety nadstawiali,
chciał dać temu wyraz, a że miał podstawy,
w nagrodę rycerze ziemię dostawali.
Lecz to niespodziane zwykle dla nich było,
bo nie po to trudy, rany, poniewierka,
król posiadał wiele, ziemię kochał szczerze,
dlatego zasługa musiała być wielka.

Król:

Prrr koniki nasze, odpoczynek będzie,
poluzujcie wodze, trzeba oddech złapać
ależ tutaj pięknie i powietrze świeże,
jaki urok wokół, okolica jaka...

Brudzo:

Królu, jakie drzewa i ptaki śpiewają,
ziemia chyba dobra i spokój, i miło,
odpoczniemy tutaj jakąś dłuższą chwilkę,
chętnie by się tutaj i dłużej pobyło...

Rycerz 2:

Ależ wracać trzeba zanim zmrok zapadnie,
będzie się zamartwiać królowa o pana,
musimy podążać, bo obroku mało,
a droga daleka i nie całkiem znana.

Król:

Widzę, drogi Brudzo, żeś się zauroczył,
tak jak nigdy dotąd, co Cię zatrzymuje?

Brudzo:

Nie wiem królu zacny, pięknie tu i tyle,
jakoś mnie to miejsce za serce ujmuje.
(Król i rycerze wsiadają na koń, zbierając się)

Król:

Czekajcie rycerze, słuchaj drogi Brudzo,
walczyłeś wytrwale, zasłużyłeś na to,
niech ten skrawek naszej pięknej polskiej ziemi
będzie Ci podzięką mą serdeczną za to.

(Brudzo klęka z ręką na sercu)

Nie czekasz honorów, wiem, nie o to chodzi,
ale teraz musisz zacząć życie nowe,
będziesz tu szczęśliwy, założysz rodzinę,
będą Cię tu kochać, dają za to głowę.

Brudzo:

Królu, jam nie godzien aż takiej nagrody.

Król:

Zacznij nowe życie, póki jesteś młody!
Nadaję Ci ziemię, piękną okolicę,
a że jesteś Brudzo, będą Brudzowicze,
chyba, że wymowa trochę utrudniona,
no to Brudzowice, może zwać się ona...
Teraz wstań rycerzu, my wyruszym dalej,
niech Cię Pan Bóg z nieba godnie poprowadzi,
my ruszamy w drogę, ale z tej decyzji
choć czas pobiegnie, obaj będziem radzi.

*(Król błogosławi Brudzo, ten wstaje, król z rycerzem 2 ciągnąc konie odchodzą,
tymczasem wysłaniec króla ustawia tablicę z napisem – Brudzowice)*

Wysłaniec króla:

Piękne okolice... Tutaj będą Brudzowice!

Scena II – przy chacie rycerza Brudzo

Narrator:

I tak lata biegły na pracy w mozole,
Brudzo przywiózł tutaj swoich rodziców,
karczowali lasy, by domostwa stawiać
i różne sukcesy i kłopoty mieli.

(przy chacie ojciec Brudzo drewno rąbie, matka i Brudzo też coś robią...)

Obok trakt przewodził,
Brudzowice rosły,
coraz bliższe Brudzo dalsze okolice,
więc powstała wioska sąsiednia,
za miedzą, trochę trudna w nazwie – Przewodzisławowice.
Języki łamali na tej nazwie wszyscy,
a wioseczka miła i to nie przelewki,
w końcu ją nazwali od trzech pięknych dziewcząt,
co wiele przetrwały – więc powstały Dziewki.

(przerwa muzyczna- muzyka relaksacyjna..., wystaniec króla ustawia tablicę informacyjną – Dziewki)

Redaktor:

To nie są przelewki... Tutaj będą Dziewki!

Narrator:

Lecz wróćmy do Brudzo, bystry, młody chłopak
urodzony wielce, w okolicy znany
samotnie czas spędzał, choć stale pracował
i był przez rodziców naprawdę kochany.
Młodzieniec to zacny, dobrze urodzony,
a że był już w wieku dosyć wskazującym,
był nagabywany przez swych rodzicieli,
żeby w świecie bywał w poszukiwaniu żony.

Ojciec Brudzo:

Chłopie, ty nie próżnuj , rozejrzyj się wkoło,
tyle panien pięknych i dorodnych czeka,
a ty wciąż marudzisz, nie widzisz uroku?
Zajmijże się damą, już tak nie narzekaj.
Ciągłe smutny jesteś, nostalgia Cię bierze,
walczyłeś o ziemię, boś nie w ciemię bity,
ale teraz Brudzo, kiedy latka lecą,
co Ci będę gadał, trzeba Ci kobity!

Matka Brudzo:

Weźże się syneczku za jaką niewiastę,
daj upust miłości i z ojcem się nie wadź,
bo nam tu dziewczeczki jako twojej żonki,
a potem dzieciaczków, jak wszędzie, potrzeba.
Idźże w jakieś tany, rusz się, nie zasypiaj,
szukaj takiej panny, co Ci serce skradnie,
bo jak nie dasz rady, to wnuków nie będzie,
a nasz ród, tak zacny, po prostu upadnie.

Zielarka:

Zioła moje z dobrej ziemi
ziółka moje przyszłość wróżą
widzę przyszłość piękną przyszłość
choć i przeżyć będzie dużo

Będą ludzie dobrzy ludzie
widzę walki pomór groby
odwagę i bohaterstwo
i radość i choroby

Będzie rodzić piękna ziemia
będą troski lecz i plony
los tej ziemi Bóg ma w rękach
ale czas nie policzony...
ale czas nie policzony...
ale czas nie policzony...

Akt II

Scena I – w podróży i przy kapliczce

Narrator:

I wyruszył Brudzo przez góry i lasy,
szukał za granicą po świecie dalekim,
ale nie miał szczęścia, choć dziewcząt niemało
i tak szukać mógłby chyba całe wieki.
Wracając przechodził gdzieś koło kapliczki
i począł się skarżyć na swój los tułaczy,
uszanował Boga prosząc Go o radę,
jak tu dobrą żonę w dziewczęctwie zobaczyć.

Głos:

Nie martw się synu.

Narrator:

Te usłyszał słowa

Głos: (c.d.)

Wracaj w twe strony , myśl, co myśli głowa,
„cudze chwalicie, swego nie znacie,
sami nie wiecie co posiadacie”

Narrator:

Zdziwił się chłopak, wnet się przeżegnał
i radę z góry zabrał ze sobą,
nie wiedząc wcale, że błądził w świecie,
a szczęście było za miedzą obok.

Scena II – niespodziane spotkanie na polanie

Narrator:

Dążył do domu „Niwy” mijając,
gdy głos usłyszał pośród dąbrowy.

Marynia:

Hej, hej
Gdybym ci ja miała złoto i talary
Chłopca bym znalazła fajnego do pary
Lecz me serce płocze a chłopcy daleko
Gdzie mój miły teraz za górą za rzeką

} śpiew

Narrator:

Brudzo stanął, zatrzymał się, rzucił wokół okiem,
a tam dziewczeczka piękna pod bokiem.

Brudzo:

Cóż czynisz panno za świerka cieniem?

Marynia:

Śpiewam i myślę, mam przemyślenie,
lecz nie znam pana- dyskusji koniec
-myśli, że przed nim się odstonię.

Narrator:

Brudzo się zdziwił, dziewczę zniknęło,
jak w Mickiewicza kiedyś balladach,
może i jemu serduszko drgnęło,
ale panience to nie wypada.

Akt III

Scena I – powrót do domu, przed domem Brudzo

Ojciec Brudzo:

Gdzie twa niewiasta?

Narrator:

- ojciec zapyta

Brudzo:

Spokój zachowaj ojczy, podołam,
jeszcze się znajdzie, radę dostałem,
jak przyjdzie pora, czas mnie zawoła.

Ojciec Brudzo:

My tu kołyskę już zrychtowali,
matka ci stroje na ślub gotuje,
a tyś pół świata zjeździł na próżno,
chyba się we mnie coś zagotuje !

Matka Brudzo:

Synu drogi, zlitujże się,
my tu z ojcem tak czekamy
i do serca, i do domu
wszystkie my otwarli bramy,
dajże trochę pary z siebie,
potem będziesz miał, jak w niebie!

Narrator:

A tymczasem, tuż za miedzą,
młode dziewczę – to z za świerka
Ogarnęła z tamtej pory
Ciekawość do chłopca wielka
I myślała przy kądzieli
I myślała przy kąpieli

Marynia:

Fajny rycerz i czy z nim mnie
więcej łączy więcej dzieli

Narrator:

Brudzo wracał wciąż na niwy,
coś go bardzo tam wciąż gnało,
chciał ją zastać rozśpiewaną,
no i poznać, bo znał mało

Scena II – Brudzo z koniem (na polanie)- ratunek i przed domem Maryni

Narrator:

Tak mijali się rok cały,
tak mijali się dwa lata,
ale kiedy czas już nastał,
przyszła wreszcie lepsza data.
Brudzo konia tam wypasał

za niwami na polanie,
gdy usłyszał z boru głębi
rozpaczliwe to wołanie.

Marynia:

Ratuj mnie kto żyw, kto może
co ja pocznę tu nieboga,
noga boli ja nie wstanę,
a do domu długa droga!

Narrator:

Brudzo rzucił konia wodze
i w poczuciu rycerskości
zaopatrzył chorą nogę,
uniósł ją na wysokości
i z radością niósł na dłoniach
i zostawił w lesie konia,
jak na skrzydłach odniósł damę,
no i w sercu poczuł zamęt...
Ona bólu już nie czuła,
a choć skromna, w myślach czuła
i wiedziała tylko tyle...
czyżby w brzuchu gdzieś motyle?

Matka Maryni:

O laboga, co cię dzieje?
Córcia płacze, to się śmieje...
boli ją ta noga czy nie?
Coś zmieniło się w dziewczynie...

Ojciec Maryni:

Dzięki chłopcze, żeś ją znalazł,
miałem konie zaprząć zaraz,
ale widzę, że masz krzepę,
teraz będzie tylko lepiej!

Narrator:

Potem wszystko szło już dalej,
praca w polu, czasem bale,
różne schadzki, jak to młodzi,
kontakt ich się słodził, słodził...
W końcu różni się pytali,
rodziciele zaczepiali.

Śpiew:

„Czy ten pan i ta pani są w sobie zakochani, czy ta pani tego pana chce?”

Akt IV

Scena I Wyznanie

Narrator:

Wreszcie przyszła piękna wiosna,
Brudzo miłość wyznał szczerze.

Brudzo:

Kochasz ty mnie ma Maryniu?
Jeśli tak, to w szczęście wierzę.

Marynia:

Muszę przyznać, mój rycerzu,
tyś mnie wyratował w lesie,
więc zamierzam z tobą w życie,
aż nas dojdzie życia jesień.
Zresztą dodam-nasze wioski
zawsze razem blisko siebie,
to i nam niech z wolą Bożą
dobrze będzie, tak jak w niebie.

Matka Maryni:

„Oj córciu, córciu, już ty długo
panienką nie będziesz”,
miejże ty mężusia
wkrótce w pierwszym rzędzie.
My już na plan drugi
chyba zejść musimy,
ale o los córki
to się nie boimy

Ojciec Maryni:

„Błogosławić matko trzeba”
o los córki już się nie bać,
bo jak Brudzo tak się stara,
niech zostanie zięciem zaraz!
Zawsze to chłop nowy w rodzie,
co pomoże nam, daj Boże,
a Marynia-dobre dziecię,
będzie blisko, nie gdzieś w świecie.

Scena II – Ślub

(muzyka, młodzi przebierają się w stroje ślubne, pod kapliczką gromadzą się: Ks.
Proboszcz, rodzice obojga i parę innych osób – goście, no i młodzi) – Koło
Gospodyń śpiewa pieśń weselną

Ks. Proboszcz:

Niech Wam Pan Bóg błogosławi
i nad Wami pieczę nosi
bądźcie razem zgodną parą,
o co i Wasz Proboszcz wnosi
bądźcie razem w tej miłości,
co ziemię i was złączyła.
Wasza bliskość już na wieki

Bogu i nam będzie miła.

(Rodzice i Ksiądz błogosławią parę młodą)

(marsz Mendelssohna słyhać, wszyscy powoli w orszaku za parą młodą wychodzą...)

Marynia: (odchodząc)

Teraz kwiaty zaniemiemy
tam, gdzie cisza w mogił cieniu,
żeby pokłon oddać wieczny
naszym...korzeniom

Scena III – sąsiadka i swatka oraz dziecko

Sąsiadka:

Ja mówiłam, że tak będzie
yhm, yhm, ja mówiłam
ja to wszystko pierwsza z nich
zanim o tym wiedział ktoś wypatrzyłam

Swatka:

Już się nie chwal bo to ja
czułam, że są ku sobie stworzeni
i wróżyłam ten dzień
no i faktu tego nic już nie zmieni

Sąsiadka:

Co ty wiesz tyś od domu
jest z dala
ja tam ciągle ich widziałam
nie jestem niezdara

Swatka:

Podglądałaś przez okno
czy kroki za nimi czyniłaś
fe nieładnie jeśli tak
to byłaś zwyczajnie niemiła

Sąsiadka:

To już moja jest sprawa
i moje w tym dziele udziały
to do ciebie są raczej zarzuty
nie jakieś pochwały

Swatka:

Jam jest swatka ty sąsiadka
dla mnie ten ślub to jest gratka
idź na Dziewki idź do domu
bo narazisz się tu komu

Sąsiadka:

Nie kłóć się i nie zaczynaj
przecież ty masz z Dziewek zięcia
szukaliście po wsiach wielu
wreszcie od nas masz jak księcia

Swatka:

No a twoja córka u nas
i mężulek jej pasuje
pomieszane w naszym tyglu
miłość wszystkie waśnie psuje

Małe dziecko:

Czemu panie tak tu krzyczą
na weselu na was liczą
chodźmy razem się weselić
niech was kłótnia nie podzieli

Scena IV – dzieci radością

Narrator:

Tym sposobem i po latach
dwie połówki się dobrały,
on zaradny, pracowity
i rycerski, dzielny, śmiały,
ona wielce urodziwa,
energiczna i radosna,
weszła w związek ten pogodnie
i z nadzieją, tak jak wiosna.

(muzyka...) (tło...)

I zostali na tej ziemi,
gdzie pradziadów przykład świecił
i kochali się, kłócili,
ale razem mieli dzieci
i choć czasy naprzód gnały,
Brudzowice Dziewki społem,
pracowali, Boga czcili
i z ochotą, i z mozołem.
Na świat przyszedł latorośle
z tej miłości wyczekanej,
ukochane, wymarzone,
niezwykłe i do dziś znane:
Pierwsza córka – Parafija
dziś zakonna córka- chluba,
owoc związku niepojęty
i rodziców wielka duma

Parafija:

Moje imię Parafija,
ja się staram i uwijam,
żeby wiara wiodła dalej
i by zgoda kwitła stale

Narrator:

Il dziecię to Niwomir,
syn co ziemię orze śmiało
i otacza troską skiby,
by chleba nie brakowało

Niwomir:

Ja Niwomir dbam o ziemię
jak przed laty tu przodkowie,
kocham skiby każdą garstkę,
nie zostawię jej odłogiem

Narrator:

Schola także wyczekana,
dobra córka pedagogiem,
a potrafi edukować,
wskazać młodym dobrą drogę.

Schola:

Jestem Schola szkoły strzegę
jako źródła wiedzy świata
i rozwijam się w sukcesy,
choć tak szybko biegną lata.

Wciąż papiery nowe tworzę
ale lubię swoją pracę
kocham dzieci kocham uczyć
tu nie może być inaczej

Bo nauka ważna sprawa
i z mądrością idzie w parze
pójdźże dziecię tu hej do mnie
ja cię chętnie uczyć każę

Narrator:

Primus syn kolejny pary
zna tajniki medycyny,
wielu chętnie pomoc daje,
lekarz, chorób zna przyczyny.

Primus:

To ja Primus, syn tej ziemi,
zdrowie na piedestał wnoszę,
znają wszyscy mnie wokoło,
chętnie troski ludzi znoszę.

Julka:

A ja jestem Julka
Julka od Halinki
kiedyś będę leczyć ludzi
a dziś robię ładne minki

Narrator:

Zaś Świątynik dusze leczy
jest kapłanem tu zrodzonym,
ukojenie da modlitwą,
syn tej ziemi ułożony.

Świątynik:

Ja Świątynik Boga proszę
i dziękuję Mu zarazem,
żeby wdzięczność w nas mieszkała
i by z Bogiem wszyscy razem.

Narrator:

I Długoszek też ich synem,
mądry, losy nam spisuje,
jest także medycznym mistrzem,
upamiętnia, nie próżnuje.

Długoszek:

Jako Długosz świat ocalam
z zapomnienia dla przyszłości
i Ojczyznę małą kocham
pisząc, rzeźbiąc z tej miłości.

Narrator:

Właduś także radość niesie
jako też kochane dziecię,
studia, talent, skromność ma,
na skrzypeczkach pięknie gra.

Właduś:

Władzio to ja, wszyscy znacie,
świat kamerą ujął ładnie,
że uczciwość mam z tej ziemi
i skrzypeczki w sercu na dnie.

Narrator:

Ósmę dziecię to Promażek
pracowity, konsekwentny,
biznesmen to z krwi i kości,
do pomocy innym chętny.

Promag:

Jestem Promag, też z tej ziemi,
daję pracę i pomagam,
pracowitość jest tu znana,
lecz od siebie też wymagam.

Narrator:

Dolomitka-młodsza z córek,
inżynierskie ma zacięcie,
pomysłowa, kasę robi,
ma tu ustalone miejsce.

Dolomitka:

To ja jestem Dolomitka,
skarby ziemi tej doceniam,
wspieram tych, co potrzebują,
znają mnie od urodzenia.

Narrator:

Kazio zwany Kazimierzem
też talentów zebrał sporo,
a z miłości do poezji
wiersze pisał każdą porą.
Kazimierza dziś tu nie ma
między nami, wielka szkoda,
lecz poezji jego echo i potomnym rękę poda.

Florek od dzieciństwa sprytny,
zawsze marzył być strażakiem,
sprawny, o gołębim sercu,
pomoc innym jego znakiem.

Florek:

Jestem Florian dla was Florek,
w służbie innym mocny jestem,
przy pożarze, przy powodzi,
czy w Kościele jestem z gestem.

Narrator:

Czwarta córka w tej rodzinie-
Magda otrzymała imię,
Magda dobra gospodyni,
w gospodarstwie to mistrzyni.

Magda:

To ja gospodyni Magda,
Koło Gospodyń mą siłą,

przy mnie zawsze kolorowo,
wesoło, nie głodno, miło.

Narrator:

Zaś Ronaldo to sportowiec,
piłkę i sport wciąż ma w głowie,
zdrowy życia tryb prowadzi
i ruszać się wszystkim radzi.

Ronaldo:

Choć najmłodszy tutaj jestem
na sport stawiam i dam wszystko,
żeby co dzień, tuż po szkole,
dotrzeć szybko na boisko!

Narrator:

Dzieci do dziś skarbem świata
niosą bagaż losu rodu,
dorastają pośród bliskich,
ceniąc przeszłość mkną do przodu.

Akt V

Muzyka – (w scenografii chatki zamieniamy na współczesne domy)

Scena I – czas współczesny, wizyta redaktora

Narrator:

Dziś, gdy wieki już za nami
od powstania podstaw rodów,
kwitną dalej Brudzowice
z Dziewkami idąc do przodu.
W komitywie żyjąc razem,
w zgodzie tworzą nowe czasy
kochając Boga i ludzi,

pola, łąki, niebo, lasy.
I choć rycerz w tamtym świecie
z góry patrzy wraz z Marynią,
to ich Brudzowice, Dziewki,
w gminie, nawet w Polsce słyną.
Wiek XXI nastał, czas tak biegnie,
świat się zmienia,
nowi ludzie, nowe cele
i wciąż nowe wydarzenia...

Redaktor:

Hej, dzień dobry, ja przepraszam,
bo ja zwiedzam okolice,
czy to tutaj są te znane
Dziewki oraz Brudzowice?

Dziecko*(ze słuchawkami na uszach, z telefonem komórkowym):*

Tak, pan trafił, o co chodzi?
Czy ja pomóc mogę panu?

Redaktor:

Tak, wskaż kogoś, kto coś powie
o tych miejscach, da mi dane...

Dziecko:

Pani Sołtys proszę pana,
ona ważną tu figurą,
sama powie, wskaże innych
co z historią i z kulturą
obeznani są od lat
i przybliżą panu fakty,
ludzi, miejsca, sporo dat.

Pani Sołtys:

Witam, słucham, a ... redaktor,
no to się przysłucha faktom...

Tylko moment ja zadzwonię
Kaziu jesteś przyjedź zaraz
pan redaktor tu się stara
i o dziewczkach niech się dowie
jako sołtys coś mu powiedz

Redaktor:

Film chcę robić proszę pani,
poznać bliskich rycerzowi,
ciekawostki odnotować
i historii się pokłonić.

Pani Sołtys:

To ja panu trochę powiem,
lecz nim zacznę wspomnę tylko,
Burdzowice, Dziewki razem
od pokoleń każdą chwilką.
Dziś tu kościół, cmentarz, szkoła,
Jan Paweł na piedestale,
jest i szpital, i przychodnia,
i apteka i tak dalej,
sklepy, piękny klub sportowy,
plac zabaw i kopalnie,
no i lasy, łąki, pola,
to co Bóg dał naturalnie
i są ludzie-pracowici,
zdolni, co kochają ziemię,
bo ją cenią za historię,
urok wielki i korzenie.

Sołtys Dziewek:

(na rowerze... jedzie, zatrzymuje się, zsiada...)

Witam, witam... (podaje rękę sołtysce i redaktorowi)

Ja sołtyska,

Pan mnie nie znasz?

Poznasz z bliska

Chętnie dodam że i w Dziewkach

mądrzy ludzie klimat miły

i te Dziewki od lat wielu

niejednego zachwyciły

i przedszkole i remizę

mamy tutaj na poziomie

i kapliczki co wzruszają

lasy grzybne no i błonie

Dziewki żyją w komitywie

z brudzowickim ludem razem

bo parafię wspólną mamy

i moc wspólnych chwil i zdarzeń

Redaktor:

A szczegóły ziem historii

mogę poznać należycie?

Pani Sołtys:

Do doktora się pan udaj,

zna moc faktów – samo życie...

Redaktor:

Lecz ja zdrowy, też pomysły,

chyba myśli, że ja ... wariat?

Pani Sołtys:

Nie, z szacunkiem redaktorze,

Doktor to u nas przeszłości kopalnia...

(przerwa)

Ale późno się już robi...
Działaj pan, bo czas nas goni
i zrób film, bo ziemia warta
żeby piękno jej odstąpić.

Redaktor:

To dziękuję, muszę dalej,
bo się robi późna pora,
cóż, podążam według rady,
idę zatem... do Doktora...

Całkiem miłe Brudzowice,
Dziewki także znakomite,
muszę częściej tu zaglądać,
może znajdę tu... kobitę...

Scena II – zakończenie

Muzyka (wszyscy występujący powoli wychodzą na scenę z różnych stron)

Narrator:

Historii naszej koniec
choć naprawdę wciąż się toczy,
trwajmy razem, trwajmy w zgodzie,
by móc spojrzeć sobie w oczy.
Zgoda? Razem?

Wszyscy:

Razem, zgoda,
„a Bóg wtedy rękę poda”

Na koniec – pieśń o Brudzowicach i Dziewkach – Koła Gospodyń i występujący śpiewają

MUZYKA – ścieżka muzyczna

Akt I – Król i rycerze...

Na wejście – muzyka dworska/barokowa – przed tekstem

Scena I

W trakcie – „Dawno, dawno...” – muzyka relaksacyjna „w lesie” (śpiew ptaków, dźwięki przyrody) aż do końca aktu I

Scena II

Odgłosy wsi (pianie koguta, odgłosy innych zwierząt, też ptaków itp.)

Akt II – W podróży

Scena I – muzyka relaksacyjna, inna

Scena II – cisza gdy : Narrator, Marynia

Muzyka od: Brudzo stanął, zatrzymał się... (relaksacyjna „las”) do końca sceny II

Akt III

Scena I – muzyka relaksacyjna – odgłosy wsi

Scena II – muzyka relaksacyjna – „las”

Akt IV

Scena I – od „Wreszcie przyszła...” muzyka – temat „miłość

Scena II Najpierw – Koło Gospodyń – pieśń weselna

Po błogosławieństwie: muzyka – Marsz Mendelssohna

Potem muzyka relaksacyjna od słów „Na świat przyszły latorośle...” do końca aktu IV

Akt V – czas współczesny

Muzyka relaksacyjna - żywsza/ współczesna – do końca

Na koniec – pieśń o Brudzowicach – Koło Gospodyń

Występują:

1. Król
2. Rycerz 2
3. Rycerz Brudzo
4. Dzieweczka Marynia
5. Matka Brudzo
6. Ojciec Brudzo
7. Matka Maryni
8. Ojciec Maryni
9. Redaktor
10. Ksiądz Proboszcz
11. Dziecko (współczesne) + dzieci Maryni i Brudzo
12. Sołtys
13. Parafija
14. Niwomir
15. Schola
16. Primus
17. Świątnik
18. Długoszek
19. Władus
20. Promażek
21. Dolomitka
22. Kazio
23. Ronaldo
24. Florek
25. Magda
26. Sąsiadka
27. Swatka
28. Małe dziecko

Ponadto udział biorą:

29. Operator dźwięku
  30. Operator światła
  31. Obsługa techniczna – zmiana w scenografii
  32. Obsługa techniczna – zmiana w scenografii
  33. Narrator
- + Koła Gospodyń Wiejskich

Na zakończenie:

KOŁA GOSPODYŃ śpiewają (na melodię „W zielonym gaju”)

Na naszej ziemi

I   Gdy rycerz Brudzo
      Marynię spotkał
      miłość wybuchła
      jak z nieba grom
      i odtąd razem
      jak młodzi w parze
      sąsiednie wioski
      na mapie są

Ref.   Na naszej ziemi
          tu między swemi
          czcimy co w darze
          nam Pan Bóg dał
          wspólne korzenie
          i serca drzenie
          i trudy wspólne
          i wspólny bal

}
bis

II   My nierozłączni
      w parafii dłoniach
      przez lata społem
      śpiewamy pieśń
      związani węzłem
      miłości szczerzej
      cenimy siebie
      i bliską wieś

Ref.   Na naszej ziemi...

III   Kochamy pola
      kochamy lasy
      kochamy niebo
      nasz wspólny dach
      kochamy Boga
      i dary losu
      i niech ta miłość
      po wieki trwa

Ref.   Na naszej ziemi...